

Wat je vijftig jaar afbreekt,
kan niet in één voorjaar
weer hersteld worden

Dankbaar

Deze uitgave van Boomzorg staat helemaal in het teken van de jeukrups. Nu denkt u natuurlijk dat dit beest zijn naam heeft gekregen omdat wij mensen daar huiduitslag en irritaties van krijgen. Dat is maar de helft van de waarheid. Ik denk weleens dat wij jeuk krijgen van dat beest omdat hij niet doet wat wij willen. Wij hebben een super-gereguleerde openbare ruimte. Iedere boom wordt jaarlijks, soms halfjaarlijks gemeten en bekeken. En dan komt daar ineens een rotbeest dat zich daar geen moer van aantrekt. Wij weten bijna hoeveel blaadjes iedere afzonderlijke eik of beuk heeft, hoeveel fijnstof hij afvangt en CO2 opslaat en nog tal van

Gelukkig hebben we mooie jeukwoorden verzonnen, zoals natuurinclusief en biodiversiteit

andere cijfers. Maar ondanks al die kennis is dat ene rupsje in staat om dit hele land in rep en roer te zetten. En alle deskundigen roepen nu uit volle borst dat zij dat wel hadden zien aankomen. Ja, dank je de koekoek: wij maken dit blad inmiddels al meer dan tien jaar en ieder voorjaar kregen we ronkende persberichten over de aanstaande explosie van de processierupsenstand.

Wat wil ik hier nu mee zeggen? Onze enige echte bondgenoot in de strijd tegen de processierups is de natuur zelf. En die natuur hebben we met al ons gemeet, georganiseerd en gestructureerd nu net effectief verwijderd uit

de openbare ruimte. Natuurlijk moet de natuur weer terug. Dat is echter makkelijker gezegd dan gedaan. Wat je vijftig jaar afbreekt, kan niet in één voorjaar weer hersteld worden. Het probleem is natuurlijk ook veel breder dan alleen de processierups. De processierups is niet meer dan een van de vele bewijzen dat we de natuur in onze steden en dorpen schandalig verarmd hebben.

Wat moeten we daaraan doen? Gelukkig hebben we weer mooie jeukwoorden verzonnen, zoals 'natuurinclusief' en 'biodiversiteit'. Sorry dat ik me even laat gaan, maar dit soort woorden – waar ik natuurlijk helemaal voor ben – zijn vaak een argument om maar weer aan de studie te gaan en onderzoek te doen. Terwijl het goed beschouwd allemaal niet zo moeilijk is. Als iedere Nederlander een nestkastje ophangt en iedere boer zijn overhoekjes nu eens lekker laat verslonzen en verwilderen, als we niet meteen bij ieder stukje onkruid naar de brander of borstel grijpen en ook onze postzegeltuintjes wat rommeliger maken, dán creëren we heel snel enorm veel natuurpotentieel.

Het grootste probleem zit natuurlijk in onze Nederlandse aard. Al in de zeventiende eeuw schreven Engelse bezoekers over de *Hollandsche Huysvrouw*, die wekelijks haar stoepje schrobde.

Met vriendelijk groet,
Hein van Iersel (hein@nwst.nl)
Hoofdredacteur

Be social

Scan of ga naar:

www.boomzorg.nl/article/32531/column-hoofdredacteur-dankbaar